INS INSOLVENTIERECHT UPDATES

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 22, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:3006 13-10-2026

Wel ontvankelijk, maar geen succes in hoger beroep: bestuurder aansprakelijk wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur

Het hof oordeelt dat de bestuurder tegen wie in eerste aanleg verstek is verleend, ontvankelijk is in hoger beroep. Zijn medebestuurder is wel verschenen, waardoor het vonnis op tegenspraak is gewezen. Ook in hoger beroep wordt geoordeeld dat de bestuurder aansprakelijk is wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur.

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:3069 13-10-2026

Gemoderniseerd bewijsrecht en de positie van de curator: Hof Den Haag over voorlopige bewijsverrichtingen

Kan een individuele schuldeiser een curator dwingen informatie te verstrekken ter onderbouwing van mogelijke vorderingen tegen derden? Die vraag stond centraal in een recente beschikking van het gerechtshof Den Haag. Het hof geeft daarin richting aan de toepassing van de sinds 1 januari 2025 gewijzigde regels over voorlopige bewijsverrichtingen. Daarbij maakt het hof duidelijk dat een curator weliswaar geen wettelijk verschoningsrecht heeft, maar dat de vertrouwelijkheid van het faillissementsrechtelijke onregelmatigheden onderzoek onder omstandigheden reden kan zijn om een verzoek tot bewijsverstrekking af te wijzen.

Rechtbank

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:6318 14-10-2026

Bestuurder aansprakelijk voor faillissementstekort

De rechtbank oordeelt dat de bestuurder op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk

is voor het gehele faillissementstekort, omdat de vennootschap niet heeft voldaan aan de wettelijke administratie- en publicatieplicht. De vorderingen van de curator tegen de vennootschap die het restaurant heeft overgenomen, worden afgewezen.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:13424 07-10-2026

Kort geding inzage in totstandkoming verweerschrift Staat afgewezen: onvoldoende spoedeisend belang en gewichtige redenen verschoningsrecht

Eiser vordert in kort geding inzage in de totstandkoming van een stelling in het verweerschrift van de Staat over een gesprek met de rechtbank Den Haag. De voorzieningenrechter wijst de vordering af.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:13531 06-10-2026

Afwijzing faillissementsverzoek geturboliquideerde stichting

Nadat het faillissement van een stichting is aangevraagd, is de stichting geturboliquideerd. De aanvrager van het faillissement stelt dat het faillissement desondanks kan worden uitgesproken, omdat de stichting nog baten zou hebben. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af. Voor zover de aanvrager stellingen heeft ingenomen over de aanwezigheid van baten, gaat het om baten van groepsmaatschappijen. Niet valt in te zien waarom dit een bate van de stichting oplevert.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:13956 30-09-2026

Bestuurders ontzenuwen bewijsvermoeden artikel 2:248 BW met externe oorzaken; wel veroordeling tot betaling rekening-courantschuld

Schending publicatieplicht vestigt vermoeden ex artikel 2:248 lid 2 BW dat kennelijk onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De bestuurders ontzenuwen dit vermoeden met externe oorzaken. De vorderingen die de curator heeft ingesteld op grond van artikel 2:9 en 6:162 BW falen, omdat niet is voldaan aan de stelplicht. De vorderingen tot betaling van rekening-courantschulden worden wel toegewezen.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:6165 30-09-2026

Paulianeuze betaling van verjaarde vordering

Een man betaalt binnen een jaar voor zijn faillissement € 50.000 aan gedaagde, volgens beiden ter aflossing van oude geldleningen. De rechtbank oordeelt dat de betaling onverplicht is verricht én kan worden vernietigd op grond van artikel Fw.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:13074 23-09-2026

Uitvoerende werkzaamheden maken een gevolmachtigde geen feitelijk beleidsbepaler

in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW
De curator spreekt de bestuurder en diens ex-echtgenote, tevens vervoersmanager van de failliete onderneming, aan voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW. De bestuurder heeft de administratie- en publicatieplicht geschonden, waardoor vaststaat dat hij zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld. Het wettelijke bewijsvermoeden is niet weerlegd. Ook is aannemelijk dat met name een miljoenenschuld bij de douane het faillissement heeft veroorzaakt. De vorderingen jegens de bestuurder worden daarom toegewezen. De vordering tegen de vervoersmanager op grond van artikel 2:248 lid 7 BW strandt. Het verrichten van uitvoerende werkzaamheden toont onvoldoende aan dat zij zich bestuursmacht heeft toegeëigend.

RECHTSPRAAK

Gemoderniseerd bewijsrecht en de positie van de curator: Hof Den Haag over voorlopige bewijsverrichtingen

Kan een individuele schuldeiser een curator dwingen informatie te verstrekken ter onderbouwing van mogelijke vorderingen tegen derden? Die vraag stond centraal in een recente beschikking van het gerechtshof Den Haag. Het hof geeft daarin richting aan de toepassing van de sinds 1 januari 2025 gewijzigde regels over voorlopige bewijsverrichtingen. Daarbij maakt het hof duidelijk dat een curator weliswaar geen wettelijk verschoningsrecht heeft, maar dat de vertrouwelijkheid van het faillissementsrechtelijke onregelmatighedenonderzoek onder omstandigheden reden kan zijn om een verzoek tot bewijsverstrekking af te wijzen.

De verzoekende partij was schuldeiser van een failliete interieuronderneming. Zij vermoedde dat de bestuurder voorafgaand aan het faillissement activiteiten, opdrachten en klanten had ondergebracht bij gelieerde vennootschappen. Met het oog op mogelijke procedures wegens onder meer bestuurdersaansprakelijkheid, verhaalsfrustratie en een onrechtmatige doorstart verzocht zij om inzage in diverse stukken en om het horen van betrokkenen.

De rechtbank wees de tegen de curator gerichte verzoeken af en beperkte de overige verzoeken grotendeels tot zes specifieke projecten. In hoger beroep verzocht de schuldeiser alsnog om een getuigenverhoor van de curator en om afgifte van onder meer de volledige project- en financiële administratie, de activaovereenkomst met een gelieerde vennootschap en stukken uit het door de curator verrichte onderzoek naar mogelijke onregelmatigheden.

Het hof verklaart het hoger beroep ontvankelijk. Hoewel het sinds 1 januari 2025 geldende bewijsrecht van toepassing is op de behandeling, wordt de mogelijkheid van hoger beroep beheerst door het oude procesrecht, omdat de procedure vóór die datum is aangevangen.

Vervolgens gaat het hof in op de positie van de curator. Volgens het hof kan een curator zich

niet beroepen op het verschoningsrecht van artikel 165 lid 2 Rv. Dat betekent echter niet dat alle door hem verkregen informatie zonder meer ter beschikking moet worden gesteld. De aard van zijn wettelijke taak kan immers meebrengen dat bepaalde gegevens vertrouwelijk moeten blijven.

Met betrekking tot het onregelmatighedenonderzoek kent het hof doorslaggevend gewicht toe aan die vertrouwelijkheid. Op grond van artikel 68 lid 2 Fw rapporteert de curator daarover vertrouwelijk aan de rechter-commissaris. Deze informatie valt bovendien buiten de openbare verslaglegging die volgt uit artikel 73a Fw. Daarbij benadrukt het hof dat de curator optreedt in het belang van de gezamenlijke schuldeisers en niet ten behoeve van één van hen.

Om die reden worden de verzoeken die zien op onderzoeksverslagen, correspondentie en overige informatie uit het onregelmatighedenonderzoek afgewezen. Voor andere administratieve stukken acht het hof van belang dat deze ook langs een andere weg kunnen worden verkregen, bijvoorbeeld via de bestuurder. Dat het verkrijgen van die informatie op die manier meer tijd of kosten met zich brengt, komt volgens het hof voor rekening van de verzoekende partij.

Anders oordeelt het hof over de overeenkomst op grond waarvan activa uit de failliete boedel aan de doorstarter zijn verkocht. Ten aanzien van die overeenkomst moet de curator wel nadere informatie verstrekken. Ook mag zij daarover als getuige worden gehoord. Slechts voor zover de overeenkomst gegevens bevat die direct afkomstig zijn uit het onregelmatighedenonderzoek, kunnen die onderdelen worden afgeschermd. Het hof wijst daarbij op de taak van de verhoorrechter om vragen die alsnog raken aan vertrouwelijke onderzoeksinformatie buiten beschouwing te laten (art. 179 lid 2 Rv).

Met deze beschikking bevestigt het hof de ruime toegang tot voorlopige bewijsverrichtingen die de Wet vereenvoudiging en modernisering bewijsrecht beoogt te faciliteren. Tegelijkertijd maakt het hof duidelijk dat die ruimte niet onbeperkt is. Het vertrouwelijke karakter van het door de curator verrichte onregelmatighedenonderzoek vormt een zelfstandige grond om bewijsverstrekking te weigeren.

K. Boschman, oktober 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag
Datum uitspraak: 13-10-2026
ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:3069
Zaaknummer: 200.357.373/01
Rechters: H.J. van Kooten, P. Volker en A.J. Swelheim

Advocaten: R.A.G. de Vaan, S.M. Güzel en J.J. Dijkman
Wetsartikelen: 194 Rv, 195 Rv en 195a Rv

RECHTSPRAAK

Paulianeuze betaling van verjaarde vordering

Een man betaalt binnen een jaar voor zijn faillissement € 50.000 aan gedaagde, volgens beiden ter aflossing van oude geldleningen. De rechtbank oordeelt dat de betaling onverplicht is verricht én kan worden vernietigd op grond van artikel Fw.

Op 2 oktober 2023 verkoopt een man zijn woning waarbij hij een overwaarde van ruim € 50.000 realiseert. Een dag later betaalt hij € 50.000 aan gedaagde onder vermelding van 'terugbetaling lening'. Op 21 augustus 2024 wordt de man failliet verklaard. Volgens gedaagde ging het om de aflossing van twee geldleningen van ieder € 25.000, waarvoor schriftelijke overeenkomsten uit 2007 en 2009 zouden bestaan. De curator betwist het bestaan van deze geldleningen en vordert terugbetaling, primair op grond van onverschuldigde betaling, subsidiair op grond van de faillissementspauliana.

De rechtbank is voorshands van oordeel dat de betaling zonder rechtsgrond is verricht, omdat de verklaringen over die rechtsgrond veel onregelmatigheden bevatten. Zij laat een bewijsopdracht echter achterwege, omdat ook wanneer gedaagde zou slagen in het ontzenuwen van het voorshandse oordeel, de rechtbank tot het oordeel komt dat een beroep op artikel 42 Fw zou slagen. De vorderingen tot terugbetaling zouden in dat geval namelijk zijn verjaard. Van een omzetting van de resterende natuurlijke verbintenissen in afdwingbare verbintenissen was geen sprake, zodat de betaling volgens de rechtbank moet worden gekwalificeerd als onverplichte rechtshandeling die benadeling van de gezamenlijke schuldeisers tot gevolg heeft gehad. Omdat deze was verricht binnen een jaar voor het faillissement, geldt het bewijsvermoeden van artikel 43 lid 1 onder 2 Fw. Gedaagde heeft dit vermoeden onvoldoende ontzenuwd en moet daarom € 50.000 aan de boedel terugbetalen.

S.J. van den Boogert, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel
Datum uitspraak: 30-09-2026
ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:6165
Zaaknummer: C/08/341467 / HA ZA 25-412
Rechters: A.M. van Diggele
Advocaten: M.B. Bollen en F. Hoff
Wetsartikelen: Art. 42 Fw en Art. 6:203 BW

RECHTSPRAAK

Uitvoerende werkzaamheden maken een gevolmachtigde geen feitelijk beleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW

De curator spreekt de bestuurder en diens ex-echtgenote, tevens vervoersmanager van de failliete onderneming, aan voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW. De bestuurder heeft de administratie- en publicatieplicht geschonden, waardoor vaststaat dat hij zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld. Het wettelijke bewijsvermoeden is niet weerlegd. Ook is aannemelijk dat met name een miljoenenschuld bij de douane het faillissement heeft veroorzaakt. De vorderingen jegens de bestuurder worden daarom toegewezen. De vordering tegen de vervoersmanager op grond van artikel 2:248 lid 7 BW strandt. Het verrichten van uitvoerende werkzaamheden toont onvoldoende aan dat zij zich bestuursmacht heeft toegeëigend.

Een transportbedrijf importeerde goederen uit Turkije. De bestuurder (tevens enig aandeelhouder) verbleef vrijwel doorlopend in het buitenland en stond jarenlang niet ingeschreven in Nederland. Zijn ex-echtgenote stond in het handelsregister ingeschreven als gevolmachtigde en vervoersmanager van de onderneming. Naar aanleiding van een boekenonderzoek heeft de Belastingdienst een fiscale vergunning ingetrokken wegens administratieve tekortkomingen en oneigenlijk gebruik. Het transportbedrijf werd daarbij geconfronteerd met een schuld aan de douane van € 4,5 miljoen. Na de faillietverklaring van het transportbedrijf vorderde de curator onder meer een verklaring voor recht dat de bestuurder en de vervoersmanager, laatstgenoemde als feitelijk beleidsbepaler, hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedeltekort.

De rechtbank oordeelt dat de bestuurder de administratie- en publicatieplicht heeft geschonden. Sinds de oprichting zijn geen jaarstukken gedeponeerd en de curator heeft geen deugdelijke administratie ontvangen. Het verweer dat de bestuurder en de vervoersmanager

door hun voorlopige hechtenis niet aan hun verplichtingen konden voldoen, houdt geen stand. De administratie vertoonde al eerder grote gebreken en ook na hun vrijlating is geen toereikende administratie verstrekt. Daarmee staat de onbehoorlijke taakvervulling vast en wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Dit wettelijke vermoeden wordt niet weerlegd door de bestuurder en de vervoersmanager. Bovendien acht de rechtbank ook los van dit vermoeden aannemelijk dat de omvangrijke douaneschuld een belangrijke oorzaak, zo niet de hoofdoorzaak, van het faillissement is geweest. De bestuurder is derhalve aansprakelijk voor het boedeltekort en wordt veroordeeld tot betaling van een aanzienlijk voorschot.

De vordering tegen de vervoersmanager slaagt daarentegen niet. De rechtbank stelt voorop dat voor aansprakelijkheid van een feitelijk beleidsbepaler op de voet van artikel 2:248 lid 7 BW is vereist dat de betrokkene zich ten minste een deel van de bestuursbevoegdheid heeft toegeëigend en aldus het beleid heeft bepaald of medebepaald als ware hij bestuurder. Hoewel uit de handelingen en verklaringen blijkt dat de vervoersmanager een grote betrokkenheid had bij de uitvoering van de bedrijfsactiviteiten, toont dit niet aan dat zij zich bestuursmacht heeft toegeëigend. De curator heeft onvoldoende toegelicht bij welke beleidsbepalende beslissingen zij betrokken zou zijn geweest. Uit de ingebrachte verklaringen blijkt evenmin dat de vervoersmanager bestuurshandelingen zou hebben verricht. Dat anderen haar als ‘de eigenaresse’ zien of als ‘degene met de dagelijkse leiding’ bestempelen, legt onvoldoende gewicht in de schaal nu uit die verklaringen niet blijkt op basis van welk (bestuurs)handelen haar die rol wordt toegedicht. Haar handelingen – het verzorgen van douane-inklaringen, het verrichten van betalingen en het bijhouden van de administratie – moeten volgens de rechtbank worden aangemerkt als uitvoerende werkzaamheden. Nu betrokkenheid bij wezenlijke beleidsbeslissingen niet is komen vast te staan, wordt de vordering tegen de vervoersmanager afgewezen.

V. Koenen, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 23-09-2026
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:13074
Zaaknummer: C/15/374374
Rechters: J. van der Kluit
Advocaten: I.N.A. Denninger en R.H. Bouwman
Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:10 BW en 2:394 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsverzoek geturboliquideerde stichting

Nadat het faillissement van een stichting is aangevraagd, is de stichting geturboliquideerd. De aanvrager van het faillissement stelt dat het faillissement desondanks kan worden uitgesproken, omdat de stichting nog baten zou hebben. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af. Voor zover de aanvrager stellingen heeft ingenomen over de aanwezigheid van baten, gaat het om baten van groepsmaatschappijen. Niet valt in te zien waarom dit een bate van de stichting oplevert.

Een vennootschap heeft op 4 augustus 2026 verzocht om de faillietverklaring van een stichting. In een e-mailbericht van 30 augustus 2026 heeft de stichting een bestuursbesluit en aanvullende stukken ingediend inzake de ontbinding van de stichting. Het ontbindingsbesluit is genomen nadat het faillissementsverzoek was ingediend. Omdat de stichting op het moment van ontbinding geen baten had, is de stichting in de visie van verweerster door middel van turboliquidatie opgehouden te bestaan.

De aanvrager van het faillissement stelt dat de stichting toch failliet kan worden verklaard, omdat zij nog baten heeft. De stichting heeft dienstverleners ingehuurd, waaronder de aanvrager, maar de onderneming was ondergebracht in en de stichting werd gefinancierd door onder meer [bedrijf 2]. Tegenwoordig wordt de stichting gefinancierd door [bedrijf 3], wat volgt uit het feit dat de aanvrager voor vorderingen op de stichting betalingen heeft ontvangen van [bedrijf 3]. Niet valt in te zien waarom schuldeisers van de stichting niet door deze bedrijven kunnen worden voldaan. Het is ook in het maatschappelijk belang dat een faillissement wordt uitgesproken en een curator onderzoek doet naar de gang van zaken.

De stichting voert als verweer dat men reeds voor de ontbinding de stichting niet wilde voortzetten. Een naheffing door de Belastingdienst van eerder ontvangen btw-teruggaven was voor het bestuur aanleiding de beëindiging te versnellen. Na de turboliquidatie is onverplicht

geprobeerd een minnelijke regeling te treffen vanuit [bedrijf 4], maar met de aanvrager is geen overeenstemming bereikt. Dat geprobeerd is een regeling te treffen vanuit een andere rechtspersoon, betekent niet dat die rechtspersoon ook aansprakelijk is tegenover de aanvrager. Dat de stichting op het moment van de ontbinding geen baten had, blijkt uit de administratie en de stukken die gedeponeerd zijn bij de Kamer van Koophandel. De stichting is niet gebruikt om schuldeisers te benadelen. Vorderingen op en schulden aan groepsmaatschappijen zijn in rekening-courant geboekt, maar uit deze verhouding bestonden op de datum van de ontbinding 'geen realiseerbare vorderingen van verweerster'.

De rechtbank overweegt dat het faillissement van een geturboliquideerde rechtspersoon kan worden uitgesproken als summierlijk blijkt dat de rechtspersoon nog baten heeft en voldaan is aan de voorwaarden voor de faillietverklaring. De vordering van de aanvrager en de aangevoerde steunvorderingen worden niet betwist. Aan de voorwaarden voor de faillietverklaring is in zoverre voldaan. De vraag is daarom of aannemelijk is gemaakt dat de stichting nog baten heeft. De rechtbank overweegt dat de turboliquidatie na de faillissementsaanvraag wat timing betreft opmerkelijk is, maar dat niet is gebleken dat hiervan misbruik is gemaakt. Ook is niet gebleken van baten van de stichting. De stichting werd gefinancierd door groepsmaatschappijen, maar dat levert geen bate op voor de stichting. Ook andere stukken die zijn aangevoerd wijzen erop dat de groepsmaatschappijen baten hebben, maar daarmee is niet aannemelijk gemaakt dat de stichting baten heeft. De door verzoeker opgeworpen bedenkingen tegen de gang van zaken zijn, los van de vraag of het faillissement daarvoor het geëigende middel is, ook onvoldoende om het faillissement uit te spreken. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af.

H.J. de Kloe, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:13531
Zaaknummer: FT RK 26-465
Rechters: M.C. Franken
Advocaten: R.E. Verkerke
Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 2:19 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurders ontzenuwen bewijsvermoeden artikel 2:248 BW met externe oorzaken; wel veroordeling tot betaling rekening-courantschuld

Schending publicatieplicht vestigt vermoeden ex artikel 2:248 lid 2 BW dat kennelijk onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De bestuurders ontzenuwen dit vermoeden met externe oorzaken. De vorderingen die de curator heeft ingesteld op grond van artikel 2:9 en 6:162 BW falen, omdat niet is voldaan aan de stelplicht. De vorderingen tot betaling van rekening-courantschulden worden wel toegewezen.

Deze zaak betreft het handelen van de bestuurders van bedrijf 1. Bedrijf 1, actief in projectmatige interieurbouw voor de retailbranche, is op 10 december 2024 failliet verklaard. De curator spreekt de (middellijk) bestuurders, telkens in verbinding met artikel 2:11 BW, hoofdelijk aan: bedrijf 2 (bestuurder), bedrijf 3 en 4 (bestuurders van bedrijf 2) en naam 1 en 2.

De curator vordert primair aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW, subsidiair op grond van artikel 2:9 BW en meer subsidiair op grond van artikel 6:162 BW, telkens begroot op het boedeltekort. Bij elke grondslag vordert hij een voorschot van € 277.000. Meest subsidiair vordert hij betaling van rekening-courantschulden door bedrijf 2, 3 en 4 en terugbetaling van de managementvergoedingen van € 405.774. In reconventie vorderen naam 1 en naam 2 opheffing van de gelegde beslagen.

Er is sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur als geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden zo zou hebben gehandeld. Door de te late deponering van de jaarrekeningen over boekjaar 2020 en 2021 staat onbehoorlijk bestuur vast en wordt op grond van artikel 2:248 lid 2 BW vermoed dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is. Voor weerlegging volstaat dat de bestuurder aannemelijk maakt dat andere feiten of omstandigheden een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest (HR *Mefigro* en HR *Van Schilt*). Beroept de bestuurder zich op een externe oorzaak en verwijt de curator hem

dat hij heeft nagelaten het intreden daarvan te voorkomen, dan moet hij aannemelijk maken dat dit nalaten geen onbehoorlijke taakvervulling was (HR *Blue Tomato*). Ook handelen dat op zichzelf geen onbehoorlijk bestuur oplevert, kan volstaan (HR *Mobile Services*).

De bestuurders wijzen op de verslechterde marktomstandigheden, stijgende kosten, toenemende concurrentie, verlies van de grootste opdrachtgever, het faillissement van de belangrijkste leverancier en een geschil met een onderaannemer. Deze omstandigheden hebben volgens hen, ondanks saneringsmaatregelen en pogingen nieuwe markten aan te boren, tot het faillissement geleid. De rechtbank oordeelt dat voldoende aannemelijk is dat externe omstandigheden een belangrijke oorzaak van het faillissement waren. Het standpunt van de curator dat het bewijsvermoeden onvoldoende is ontzenuwd, wordt verworpen. Daarnaast bieden de oplopende rekening-courantvorderingen onvoldoende grond voor aansprakelijkheid wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur. Deze problematiek ontstond grotendeels vóór de referteperiode, van onverantwoorde risico's is niet gebleken en het bestuur kon de problemen in de referteperiode door externe tegenslag niet oplossen. De vordering wordt daarom afgewezen.

Voor aansprakelijkheid ex artikel 2:9 BW is een persoonlijk ernstig verwijt vereist, te beoordelen naar de omstandigheden van het geval. Daarbij geldt geen referteperiode en moeten de bestuurshandelingen worden beoordeeld op ernstige verwijtbaarheid. De rechtbank oordeelt dat de curator niet aan zijn stelplicht heeft voldaan, omdat hij enkel heeft verwezen naar feiten en omstandigheden die aan zijn beroep op artikel 2:248 BW ten grondslag lagen. De curator had per bestuurder concreet moeten stellen welk handelen of nalaten hem wordt verweten en tot welke schade dit heeft geleid. Of de gestelde decharge is verleend, kan daarom in het midden blijven. Ook de vordering uit onrechtmatige daad faalt, omdat de curator niet concreet heeft gesteld wat de bestuurders fout hebben gedaan en tot welke schade dat heeft geleid; verwijzing naar de stellingen over artikel 2:248 BW is onvoldoende. De rechtbank komt daardoor niet toe aan een inhoudelijke toets.

Voor de managementvergoeding bestond een geldige rechtsgrond. Volgens bedrijf 2 en 3 is overeenkomstig de wet en de statuten besloten dat de vergoeding wordt vastgesteld op basis van de verrichte werkzaamheden. De bestuurders hebben onweersproken gesteld dat deze vergoeding werd vastgelegd via facturering, verwerking in de administratie en betaling van de facturen. Daarmee was sprake van een bestendige werkwijze en dus van een rechtsgeldig besluit, ook zonder opname in het notulenregister. Het standpunt van de curator dat de vergoedingen onredelijk waren, is onvoldoende onderbouwd. De vordering tot terugbetaling wordt daarom afgewezen.

De rechtbank veroordeelt bedrijf 2 en 3 in verband met rekening-courantvorderingen tot

betaling van respectievelijk € 114.029,52 en € 163.737,43, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 19 december 2024 (verzuim op grond van art. 6:83 sub c BW) en buitengerechtelijke incassokosten van respectievelijk € 1.915,30 en € 2.412,37. Hun beroep op verrekening met niet-gefactureerde managementvergoedingen faalt, omdat volgens hun eigen werkwijze een aanspraak op managementvergoeding pas ontstond door facturering, en vanaf augustus 2023 bewust niet meer is gefactureerd. Ook het subsidiaire beroep op redelijk loon en het meer subsidiaire beroep op schadevergoeding wegens ongerechtvaardigde verrijking falen. De verrijking is gerechtvaardigd door de keuze geen managementvergoeding in rekening te brengen. Ten slotte oordeelt de rechtbank dat voor zover sprake zou zijn van een vordering uit managementvergoeding, bedrijf 3 deze niet kan verrekenen met de vordering van bedrijf 1, omdat er geen sprake is van wederkerig schuldenaarschap en bedrijf 3 geen partij is bij de overeenkomst tot verevening van rekening-courantstanden binnen de groep. De vordering van de curator wordt daarom toegewezen.

Ten aanzien van de rekening-courantschuld van bedrijf 4 wijst de rechtbank de vordering van de curator af. Bedrijf 4 heeft volgens de rechtbank voldoende aannemelijk gemaakt dat het gestelde saldo bestond uit twee facturen die bestemd waren voor bedrijf 2 en een zustervennootschap, en dat dit in 2023 met een correctieboeking naar de rekening-courant van bedrijf 2 is hersteld. De curator heeft daartegenover onvoldoende onderbouwd waarom deze correctie onjuist zou zijn.

Het vonnis in conventie wordt niet uitvoerbaar bij voorraad verklaard, vanwege het restitutierisico bij een kennelijk ontoereikende boedel. De proceskosten in conventie worden gecompenseerd. In reconventie worden de beslagen op de woningen van naam 1 en naam 2 opgeheven, met veroordeling van de curator in de proceskosten. Het vonnis in reconventie wordt wel uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

D.R.C. Smit, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 30-09-2026
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:13956
Zaaknummer: C/10/709931 / HA ZA 25-996
Rechters: C. Bouwman
Advocaten: E. Husta en E.R.P. von Hegedus
Wetsartikelen: 2:248 BW, 6:162 BW en 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Wel ontvankelijk, maar geen succes in hoger beroep: bestuurder aansprakelijk wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur

Het hof oordeelt dat de bestuurder tegen wie in eerste aanleg verstek is verleend, ontvankelijk is in hoger beroep. Zijn medebestuurder is wel verschenen, waardoor het vonnis op tegenspraak is gewezen. Ook in hoger beroep wordt geoordeeld dat de bestuurder aansprakelijk is wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur.

De curator heeft de bestuurders van de vennootschap aansprakelijk gesteld voor het boedeltekort. Hangende de procedure heeft de curator een schikking getroffen met Bestuurder 1 en vervolgens bij akte zijn vordering op Bestuurder 1 tot nul teruggebracht. Bestuurder 2 is in eerste aanleg niet verschenen. De rechtbank heeft geoordeeld dat Bestuurder 2 aansprakelijk is voor het resterende boedeltekort en hem veroordeeld tot betaling daarvan. Bestuurder 2 is van dit vonnis in hoger beroep gekomen. Hij stelt dat uitsluitend Bestuurder 1 aansprakelijk is wegens onbehoorlijke taakvervulling. Volgens de curator is Bestuurder 2 echter niet-ontvankelijk in zijn hoger beroep, omdat hij na het tegen hem verleende verstek in eerste aanleg verzet had moeten instellen.

Het hof volgt de curator hierin niet. Zijn er in een procedure meerdere gedaagden en verschijnt ten minste één van hen, dan wordt tegen de niet-verschenen gedaagde verstek verleend en wordt de procedure tussen de eiser en de verschenen gedaagde voortgezet. Het vonnis dat vervolgens wordt gewezen, geldt jegens alle gedaagden als vonnis op tegenspraak. Zo wordt voorkomen dat een verzetprocedure en een hogerberoepsprocedure naast elkaar lopen en tot tegenstrijdige beslissingen leiden. Dit is anders wanneer de verschenen gedaagde niet langer aan de procedure deelneemt. Daarvan is hier echter geen sprake. De curator heeft als gevolg van de schikking zijn vordering op Bestuurder 1 tot nul teruggebracht, maar Bestuurder 1 bleef procespartij. Het vonnis is dus een vonnis op tegenspraak, waardoor Bestuurder 2 ontvankelijk is in zijn hoger beroep.

Dan de inhoudelijke stelling van Bestuurder 2 dat alleen Bestuurder 1 aansprakelijk is wegens onbehoorlijk bestuur. Het hof verwerpt die stelling en wijst de vordering van de curator, die stelt dat ook Bestuurder 2 zich schuldig heeft gemaakt aan onbehoorlijk bestuur, toe. Bestuurder 1 was betrokken bij de oprichting van een concurrerende onderneming van een voormalig werknemer, wat een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. Daarmee heeft hij andere belangen laten prevaleren boven die van de vennootschap. Omdat de bestuurders de failliete vennootschap gezamenlijk bestuurden, levert dit handelen van Bestuurder 1 kennelijk onbehoorlijk bestuur op van het (tweekoppige) bestuur als geheel. Voor de toepassing van artikel 2:248 lid 1 BW is het daarbij niet van belang of Bestuurder 2 op de hoogte was van de betrokkenheid van Bestuurder 1 bij de concurrerende onderneming. Uitgangspunt is immers de collectieve verantwoordelijkheid van het bestuur. Daarnaast factureerde Bestuurder 2 niet tijdig, wat ook onbehoorlijk bestuur oplevert van Bestuurder 2 en een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest.

Ook het beroep op artikel 2:248 lid 3 BW van Bestuurder 2 faalt, omdat hij onvoldoende maatregelen heeft genomen om de belangen van de vennootschap en haar schuldeisers te beschermen. Evenmin slaagt het beroep op matiging, omdat geen van de gronden die zijn genoemd in lid 4 zich voordoen.

De conclusie is dat het hoger beroep van Bestuurder 2 faalt.

M. Pinar, oktober 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag
Datum uitspraak: 13-10-2026
ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:3006
Zaaknummer: 200.347.999/01
Rechters: K. Engel, D.A. Schreuder en H.J. van Harten
Advocaten: P.F. Keuchenius en A.F. Ammerlaan
Wetsartikelen: 2:248 BW en 140 lid 3 Rv

RECHTSPRAAK

Kort geding inzage in totstandkoming verweerschrift Staat afgewezen: onvoldoende spoedeisend belang en gewichtige redenen verschoningsrecht

Eiser vordert in kort geding inzage in de totstandkoming van een stelling in het verweerschrift van de Staat over een gesprek met de rechtbank Den Haag. De voorzieningenrechter wijst de vordering af.

Eiser is in 2017 failliet verklaard. Tijdens het faillissement werd hij bijgestaan door een advocaat van kantoor Buren. In een voorlopig getuigenverhoor onderzoekt eiser onder meer een gesprek dat in december 2019 heeft plaatsgevonden tussen advocaten van Buren en leden van Team Insolventies van de rechtbank Den Haag.

In een eerdere procedure had de Staat aangevoerd dat dit gesprek uitsluitend betrekking had op het nieuwe beloningsbeleid voor curatoren. Eiser verzocht daarop om verstrekking van de informatie waarop de Staat die stelling had gebaseerd. Nadat de Staat had meegedeeld dat de betreffende informatie mondeling was verstrekt, vorderde eiser onder meer inzage in de bron van die informatie, de betrokken functionarissen en een eventuele interne vastlegging daarvan.

De voorzieningenrechter stelt voorop dat een inzagevordering ook in kort geding kan worden ingesteld. Op grond van artikel 194 Rv heeft een partij onder omstandigheden recht op inzage, afschrift of uittreksel van bepaalde gegevens. In spoedeisende gevallen kan een dergelijk verzoek ook aan de voorzieningenrechter worden voorgelegd (art. 197 Rv). De rechtbank overweegt dat een inzagevordering niet zonder meer een spoedeisend belang oplevert. Een verzoek tot inzage wordt toegewezen, tenzij de rechter van oordeel is dat (i) de verlangde informatie niet voldoende bepaald is, (ii) onvoldoende belang bij de voorlopige bewijsverrichting bestaat, (iii) het verzoek in strijd is met de goede procesorde, (iv) sprake is van misbruik van bevoegdheid, of (v) andere gewichtige redenen zich tegen de voorlopige bewijsverrichting verzetten.

Volgens de rechtbank heeft eiser onvoldoende toegelicht op welke wijze de gevraagde

gegevens kunnen bijdragen aan het probandum van het voorlopig getuigenverhoor. De gevorderde inzage ziet op de totstandkoming van een verweerschrift van de Staat uit 2025 en niet op het gesprek van 12 december 2019 zelf. Daarom is onvoldoende duidelijk geworden waarom de gegevens nodig zijn voorafgaand aan het geplande getuigenverhoor. De rechtbank acht het belang daarom onvoldoende spoedeisend.

Daarnaast overweegt de rechtbank dat gewichtige redenen zich tegen verstrekking verzetten. Eiser wenst volgens de voorzieningenrechter in de kern inzage in de wijze waarop de Staat intern informatie heeft ingewonnen ten behoeve van zijn verweer. Hoewel voor medewerkers van de Staat geen wettelijk verschoningsrecht geldt, strekt het inzagerecht volgens de rechtbank niet zover dat een partij gegevens over de wijze waarop zij intern informatie heeft ingewonnen om verweer te kunnen voeren, moet delen met haar processuele wederpartij.

De rechtbank overweegt daarbij dat het recht op een eerlijk proces meebrengt dat een procespartij in het kader van de voorbereiding van haar verweer vertrouwelijk intern overleg moet kunnen voeren en informatie moet kunnen vergaren en vastleggen, zonder steeds beducht te hoeven zijn dat die gegevens aan de wederpartij moeten worden verstrekt.

De vorderingen zijn afgewezen. Eiser is veroordeeld in de proceskosten.

A.M.H. Nolte, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 07-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:13424
Zaaknummer: C/10/727154 / KG ZA 26-1031
Rechters: C. Bouwman
Advocaten: P.H.J. Körver, M.T. Beumers en M. Moret
Wetsartikelen: 194 Rv, 196 Rv en 197 Rv

RECHTSPRAAK

Bestuurder aansprakelijk voor faillissementstekort

De rechtbank oordeelt dat de bestuurder op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk is voor het gehele faillissementstekort, omdat de vennootschap niet heeft voldaan aan de wettelijke administratie- en publicatieplicht. De vorderingen van de curator tegen de vennootschap die het restaurant heeft overgenomen, worden afgewezen.

De curator stelt de bestuurder van een gefailleerd restaurant op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk voor het faillissementstekort. De bestuurder betwist dat hij bestuurder is geweest. Omdat hij zijn bestuurderschap betwist, is zijn inschrijving als bestuurder in het handelsregister niet leidend. Uit een brief van het administratiekantoor en verklaringen van de andere bestuurder leidt de rechtbank echter af dat het wel de bedoeling was dat hij bestuurder werd. De rechtbank stelt daarom vast dat hij van 18 september 2023 tot en met 10 maart 2025 bestuurder is geweest.

Doordat de vennootschap niet aan de administratie- en publicatieplicht heeft voldaan, staat vast dat het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. Bovendien wordt vermoed dat deze kennelijk onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. De bestuurder poogt dit vermoeden te ontzenuwen, door een andere belangrijke oorzaak van het faillissement aannemelijk te maken. De bestuurder betoogt dat het slechte bestuur van de andere bestuurder de werkelijke oorzaak van het faillissement is. Die bestuurder zou namelijk geld hebben onttrokken en hebben geschoven met activa. De rechtbank volgt dit verweer niet. Door het ontbreken van een deugdelijke administratie is onduidelijk wanneer bedragen zijn onttrokken, om welke bedragen het gaat en met welk doel dit is gebeurd. De rechtbank ziet voorts geen aanleiding de aansprakelijkheid te matigen en veroordeelt de bestuurder tot betaling van het gehele faillissementstekort, vermeerderd met de boedelschulden.

De curator stelt ook dat de overnemende vennootschap onrechtmatig heeft gehandeld door geen koopprijs te betalen en daardoor mee te werken aan het leegtrekken van de gefailleerde vennootschap. De overnemende vennootschap heeft vervolgens ingestemd met verrekening

van de vordering van de bestuurder uit hoofde van een geldlening met de koopprijs voor het restaurant. Omdat de overnemende vennootschap geen directe relatie heeft met de gefailleerde vennootschap en haar schuldeisers, valt volgens de rechtbank zonder nadere motivering niet in te zien hoe zij door in te stemmen met de verrekening onrechtmatig jegens de schuldeisers van de gefailleerde vennootschap heeft gehandeld. De rechtbank wijst de vorderingen daarom af.

N. Gamliël, oktober 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel
Datum uitspraak: 14-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:6318
Zaaknummer: C/08/339903 / HA ZA 25-374
Rechters: J.A.M. Egberink
Advocaten: F. Havers en J.J. Douwes
Wetsartikelen: 2:248 BW